28 Οκτωβρίου 2014

Καβάφης Κωνσταντίνος – Ένας Γέρος (Βίντεο)

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός



φωτογραφία του Δημήτρη Βαλή,
από του Άλμπουμ «η Γενιά που φεύγει».

Καβάφης Κωνσταντίνος – Ένας Γέρος (1897)

Η ανάγκη που αισθάνεται ο ποιητής να επιστρέφει με τη βοήθεια της φαντασίας του, με τη βοήθεια της ποίησής του, στο παρελθόν της νεότητάς του γίνεται όλο και πιο έκδηλη στο έργο του καθώς ο ποιητής μεγαλώνει.
Το ποίημα έχει πολύ πλούσια ομοιοκαταληξία. Στις στροφές του ο γέροντας σκέφτεται πόσο γρήγορα πέρασε ο χρόνος μέσα από τα χέρια του. Σκέφτεται ότι κανεις δεν τον υπολογίζει και έχει μείνει μόνος του γι'αυτό το λόγο ο Καβάφης τον παρουσιάζει να κάθεται μόνος του στην γωνιά του καφενείου και ακόμη αντί για σεβασμό συναντά την περιφρόνηση και την μοναξιά

Σε αυτό το ποίημα του Καβάφη βλέπουμε έναν ηλικιωμένο άνθρωπο που αναπολεί τα νεανικά του χρόνια και μετανιώνει για πράγματα που δεν έκανε. Ο γέροντας σκέφτεται ότι στηριζόταν πολύ στην λογική και οι πράξεις του ήταν μετρημένες και σοβαρές με αποτέλεσμα να μείνει στα γεράματά του μόνος.

Τώρα όμως που γέρασε λυπάται που δεν έκανε αυτά που ήθελε η ψυχή του και επιθυμούσε πιο πολύ. Βλέπουμε δηλαδή ότι τη ζωή αξίζει τελικά ο νέος να την χαίρεται, να ακολουθεί τις επιθυμίες του έτσι ώστε να μην φτάσει στη θέση του

γέρου που είναι απογοητευμένος με τις χαμένες ευκαιρίες του.

Ο ηλικιωμένος ήρωας του ποιήματος βιώνει την καταφρόνια των γηρατειών και μετανιώνει για όλες τις «ορμές» που συγκράτησε και όλες τις ευκαιρίες που άφησε ανεκμετάλλευτες νομίζοντας ότι είχε άφθονο χρόνο μπροστά του. Τώρα είναι μόνος του κι απελπισμένος, καθώς ο χρόνος της νεότητάς του πέρασε τόσο γρήγορα που μοιάζει σα να ήταν χθες που ήταν ακόμη νέος.

Ένας Γέρος (1897)
Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμμένος στο τραπέζι κάθετ' ένας γέρος·
με μιαν εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.
Και μες στων άθλιων γηρατειών την καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.
Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθές. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.
Και συλλογιέται η Φρόνησις πώς τον εγέλα·
και πώς την εμπιστεύονταν πάντα – τι τρέλλα! –
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο. Έχεις πολύν καιρό.»
Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του γνώσι
κάθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.
…Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εζαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στου καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι.

ΒΙΝΤΕΟ: Το ποίημα του Κ.Καβάφη στην **εκπληκτική μουσική** Valleys – by John Sokoloff.
Nikolai Kurganov – Violin. John Sokoloff – Piano. Rich Estes – Guitar.

An old man
Konstantinos P. Kavafyis (1897)
At the back of the noisy café

bent over a table sits an old man;
a newspaper in front of him, without company.
And in the scorn of his miserable old age
he ponders how little he enjoyed the years

when he had strength,
and the power of the word, and good looks.
He knows he has aged much; he feels it, he sees it.
And yet the time he was young seems
like yesterday. How short a time, how short a time.
And he ponders how Prudence deceived him;
and how he always trusted her — what a folly! —
that liar who said: «Tomorrow. There is ample time.»
He remembers the impulses he curbed; and how much
joy he sacrificed. Every lost chance
now mocks his senseless wisdom.
...But from so much thinking and remembering
the old man gets dizzy. And falls asleep
bent over the café table.

Επιμέλεια: Σοφία Ντρέκου

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr